

сжщото, макаръ че момцитѣ ги гледаха съ втреченъ погледъ и то съ бинокль.

Елмазъ-ханжмъ продължи да говори все съ по-голъма слободия, като смѣсваше различни епизоди отъ младитѣ си години; най-сетнѣ попита:

— Идвало ли ти е нѣкога на умъ, да помислевашъ, що е това любовъ, Бюлбюло?

— О много малко, ни най-малко, майчице.

— Но вижъ че Зумруда казва, че ти обичашъ да се срѣщашъ съ Джехада; той е твърдѣ любезенъ момъкъ, и ти трѣбва да го обичашъ.

— Азъ, майко? Не! Но да! той ми е кѣто братъ.

— А не е ли ти хуртувалъ никога за любовъ?

— Да, но (тукъ Бюлбюла подигна безгрижно раменѣтъ) азъ само го слушамъ и нищо повече.

— Чини ми се, че той би желалъ да те земе за жена.

— Той мене за жена? викна Бюлбюла съ по-високъ гласъ; тя се причерви, въздѣхна и погледна на срѣщниятъ киоскъ, гдѣто Ферхадъ-бей току що бѣ запѣлъ една пѣсень.

Елмазъ-ханжмъ се замълчѣ, защото не знаеше, какво да пита по-нататкъ, а да не стрѣсне дъщеря си, и да не би да я направи, да скрие сжщата си мисль. Между това, чуваше се прекрасниятъ гласъ на младиятъ паша, който трептеливо пѣеше жалната пѣсень:

„Бенимъ гьонюмъ калсжнъ сендѣ и т. н.

„Сабахъ енсертъ прѣ-вактиндѣ и т. н.

Слънцето се бѣше надвесило къмъ западъ, птичкитѣ чуруликаха, а тихиятъ вѣтрецъ поповѣшваше отъ къмъ морето. Бюлбюла бѣше я пренесалъ неговиятъ гласъ, тя наведе глава и слушаше, и мислѣше

Но майка ѝ се показваше още по-весела, и когато Ферхадъ спрѣ, тя сама подкани Бюлбюла, да се отговори съ нѣкоя друга пѣсень. Бюлбюла се правѣше